

„Hvad har De til mig idag?“ spurgte han.

„Det er lidt Skinke, Herre!“

„Evindeligt den Skinke!“ brummede han — han maatte give sit onde Lune Luft. „De kunde gerne være noget mer opfindsom.“

Mens Værtinden dækkede Bordet, gik han ud paa Svalegangen og lod sig et Øjeblik gennemisne af Aftenbrisen, der strøg ned gennem Dalen oppe fra „Hoher Goll“. Der var nu ganske mørkt rundt omkring. Ovre paa Arbejdspladserne sprudede et Par Vagtblus, og udenfor den nye Stationsbygning lyste en Række Oljelamper med et søvnigt Skær.

Overalt var der stille. Kun Floden kunde man høre og den dumpe Buldren af et Jernbanetog langt borte. En enkelt Gang lød ogsaa et fjernt Lavinedrøn. Ude over Bjergtoppene laa tunge, sorte Skymasser; men ret over hans Hoved saaes et klart Stjernefelt.

Mangen Gang i de forløbne Maaneder havde han staaet der om Natten, udmattet og nedtrykt af sin frugtesløse Læsning, og stirret op paa den lysende Klodevrimmel. Han havde da kunnet fantasere om, at denne gyldne Himmelskrift maaske indeholdt Løsningen paa Livets og Dødens Gaade for den, som forstod at tyde dens Tegnsprog. Og hvilke mystiske Tegn! Ligesom i den allerældste Billedskrift fra Menneskehedens Barndom var her alleslags Dyreskikkelser enfoldigt aftegnede i punkterede Flammelinjer: Løven, Bjørnen, Slangen, Tyren, Menneskets første A B C. Og midt imellem alle disse Vilddyr stod Korsets Tegn, tydeligere og stærkere funklende end noget andet Stjernebillede, omstraalet af Mælkevejen som af en Glorie — —.

Han foer nervøst sammen. Ude fra Dalbredningen lød et langtrukket Fløjteskrig. Det var Hurtigtoget nordfra, der nu meldte sit Komme. Lokomotivets røde Ildøjne gennemglødede allerede Mørket derude; man kunde høre, at der blev givet Kontradamp, og et Par Minutter efter klaprede det korte Tog som en træt Hest hen foran Stationsbygningen. Kun nogle faa Øjeblikke holdt det der. Et Par Vogndøre lukkedes op og i; der blev slaaet paa en Klokke, og Føreren gav Signal til Afgang.